

Prædiken til 4. søndag i advent

Joh. 3, 25-36

Vi er ude i det øde ørkenlandskab øst for Jerusalem, som Jordan floden snor sig igennem. Her har den jødiske profet Johannes Døberen slået sig ned for at døbe de mennesker, der kommer ud til ham fra de store byer Jerusalem og Jeriko.

Dåben var kendt også blandt jøderne som en måde at afvaske menneskelig synd på, en måde at gøre sig ren på, og i et tidligere kapitel i evangeliet har vi hørt, at Johannes f.eks. døbte Jesus herude.

Jesus og hans disciple finder sig nu et andet sted ude i ørkenen, hvor Jesus også er gået i gang med at døbe. Og for Johannes Døberens disciple - sådan nogen havde han nemlig også - ser det ud, som om denne Jesus fra Nazaret er en konkurrent til Johannes. De er forargede og forvirrede. Måske er Jesus ude på at udkonkurrere Johannes.

Derfor er det, at Johannes' disciple kommer og beklager sig til ham: "Rabbi, den Jesus, som du selv har døbt, og som du også har fortalt os om, går dig vist i bedene. For nu døber han selv. Og alle kommer ud til ham og ikke kun til dig".

Johannes' disciple ønsker, at deres lærer skal sætte en stopper for denne illoyale aben efter. Jesus truer hans velfungerende ge-

sjæft. Og hvad skal de i det hele taget tro om denne opkomling, Jesus, og hvem er Johannes i forhold til ham? De vil gerne have nærmere besked. Er det ham Johannes eller Jesus, der er frelseren? Kristus? Messias?

Johannes benægter, at han er Kristus. "Jeg skal ikke være Messias", siger han, "jeg er bare en igangsætter. Jesus kommer senere. Det er ham, I skal lægge mærke til, for han er noget særligt. Han har noget himmelsk over sig".

Som billede bruger Johannes et bryllup, den store fest, der finder sted, når Messias kommer for at udfri sit udvalgte folk, Israel. Brudgommen skal nok tolkes som Messias, og bruden som Guds udvalgte folk, der ved brylluppet forenes med sin brudgom. Messias møder sit folk.

Johannes Døberen siger, at han er ligesom brudgommens ven, "the best man", som vil bakke gommen op. Hans rolle er at være en formidler, en kommunikator eller en brobygger. Han er kun en forløber for Kristus. En overgangsfigur. Jesus, Messias, skal komme, ja, han er faktisk allerede kommet, og så skal det hele få en ny drejning. Han skal blive større, mens Johannes skal blive mindre.

Men tilsammen er de en stærk enhed. De er "det kommende" (med et udtryk af Michael Strunge), der repræsenterer ... sejren og visdommen vundet ved barnets sang. De ... er det nye gamle det fremmede selvfølgelig kendte erkendelsen af heleets sammenhæng fundet i venskab og ord mellem stjerner og folk fra verden. ("Det kommende", Michael Strunge i digtsamlingen "Livets hastighed")

Jeg mødte engang en mand, der fortalte mig: "Jeg er igangsætter. Jeg er ikke interesseret i resultatet. Det må andre tage sig af". Jeg tænkte: "Nå ja, hvorfor ikke? Det er jo også en funktion at have - og yderst relevant". Og Johannes havde det vel på samme måde. Han var tilfreds med kun at være igangsætter. Og han så op til Jesus. Han var glad på samme måde som forloveren er glad på gommens vegne over, at han nu skal giftes. Johannes understreger hele tiden: "det er altså *ikke* mig, der er gommen (Messias). Jeg er kun hans hjælper". Johannes Døberen glæder sig over, at klokken nu er ved at falde i slag. Messias er kommet og kan selv tage vare på sin brud. Og, fortsætter Johannes: "Jesus skal blive mere betydningsfuld". Det skal ske gradvist, i takt med at han selv, Johannes, bliver mindre betydelig og til sidst helt takker af. Jesu magt skal vokse, helt proportionalt med at

hans egen magt aftager.

Det er sådan, Johannes Døberen har tænkt. Han skal ikke følge projektet til dørs, men kun være med et stykke hen ad vejen. Måske har han også skelet til risikoen for sin virksomhed i et land med undertrykkelse og manglende ytringsfrihed. Chancen for at overleve som rebelsk profet i de tider var minimal. Det vidste enhver profet.

Men under alle omstændigheder skulle Jesus komme og udfylde rollen efter ham, og Johannes' disciple skulle for nogens vedkommende gå til Jesus. Efter tiden med Johannes som deres rabbi var de allerede godt skolede.

Johannes' disciple er nok blevet lidt skuffede. Deres rabbi Johannes reagerer helt anderledes, end de havde ventet. I stedet for at beklage sig over, at en anden går ham i bedene, siger han: "Et menneske kan ikke tage noget som helst uden at have fået det givet fra himlen". Med andre ord: Jesus har sin sendelse fra Gud. Også derved er han over Johannes.

Det udsagn kommer bag på Johannes' disciple. Deres forargelse og forvirring er nu sat ud af kraft.

Johannes fortæller dem, at de ikke helt har forstået, hvad hans egen virksomhed har drejet sig om. Hvordan han selv kun er en profet, en budbringer om det vigtige, der skal ske, nemlig at Kristus, Messias, kommer.

Johannes fortæller sine disciple en masse forskellige ting om Jesus, og han slutter med at sige: "Den, der tror på sønnen, har evigt liv; den, der er ulydig mod Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede bliver over ham".

Ordene er en belæring til Johannes' disciple, som ville have ham til at blive jaloux på Jesus. De er aggressive. Men Johannes vil havde dem til at forstå, at det alene er troen på Gud, det drejer sig om. Ikke et spørgsmål om personer.

Det er en tro, som ingen kan fremprovokere, men som man skal forholde sig åbent overfor og ikke afvise. Hvis vi ikke vil modtage gaven, oplever vi ikke livet i al dets rigdom, men møder kun Guds vrede. Troen er forudsætningen for at erfare evigheden - for at kunne lade sig fylde af den som en kilde, hvorfra man kan hente kraft og livsmod.

Det evige liv er både det liv, vi lever nu, og den fremtid, vi ikke kender. Evigheden er et punkt. Lige der, hvor vi lader os fylde af troen på, at Gud værner om sin verden og sine børn. Evigheden er dér, hvor et menneske ubetinget vover sig ud og tør satse alt på at lade sig overvælde af livet, hvad end det bringer.

Livet på Guds kærligheds betingelser er evigt liv. Lyset er kommet til verden for, at den skal frelles. Det ikke at glæde sig ved livets fylde er ifølge evangelisten Johannes det samme som at underkastes Guds vrede. Og det er et af flere væsentlige Johannes-temaer, som slås an i teksten som en slags ouverture til beretningen om Jesu fødsel julenat.

Så tro på ham! Vent på ham! Det er budskabet til de forvirrede disciple, som det er til os. Der er tændt et lys i mørket, og det er Jesus, der er lyset.

Men det væsentligste tema er, at vi skal dy os for jalousi og misundelse og kunne erkende vores egne begrænsninger og andres ev-

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

ner.

Vi skal kunne træde tilbage, når tiden er moden og overlade vores stol, vores rolle eller job, som arbejder eller måske som opdrager eller lærer til andre, som bedre kan udfylde opgaven.

Teksten handler altså om selvforståelse og identitet. Og det er spørgsmål, som alle udmærket kender. Hvem er vi? Hvilken opgave i livet har vi?

Advents-teksterne vil have os til at tænke over vores funktion i livet. Jesus er den kommende, og snart skal vi høre om hans fødsel. Advent har noget med forventning og håb at gøre. Vi skal være beredt til at kunne tage imod det kommende, når det altså kommer. ”Vi er det kommende”.

Amen

Knud Munck

Kalvehave-Stensby

Salmer:

123, 90, 122, 108, 84